

בהנהגה ולא בזכות

(מתוך תשובה יהודית מכתב המדינאי האנגלי)

יודאנו להפוך כבה לברכה את המדינות והמשטמה שבמחנות כל הסובלים והניענים. גורלנו קשור בגורל כל הניענים במרחבי תבל, הכרה מציאותי-עולמי אחד, שהיא היא הצדק העולמי כפי תוים ונביאים, לעם ועם, מן עלינו ועליהם — זכרו לכם, איפוא, את הדבר ואל תשיאו את עצמכם, כי עוד זמן רב יעלה בידכם „להתחמק” להתגנב מהיוטר...”

— — — ואשר להטאינו כנגד חוקי המערכה ול„הומניות והאצילות כלפי חריב, שהיינו צדיקים למהר ולהעמידו לנוכח מציאות ולמנוע ממנו עינוי צפיה והתאכזרות מתוך צפיה” — אהיה גם אני גלוי לב ובטוחני, כבודו חרם לא יראה בדרכי כל כוונה רעה, כל עקבות מדינות כבושה או שנאה שלא מדעת.

— — — אמנם, נכון מאד, במערכה זה ועל פי כל חוקי המערכה מחויבים לעמוד אנחנו ולא אתם, אתם לא הייתם יכולים לעמוד במקומנו גם אילו רציתם, כי נשקנו, נשק החזון הנדול והצדק המחמיר, העקשני, שהתמחינו בשימושו מתוך עינוי גורל מיוחדים במינם, לא היה מעורר בלבבכם את ההתלהבות והבטחון, הדרושים כל כך לנצחון מאיר ממרחקים גדולים, מאחורי חתחתים ומכשולים זרועי קרבנות רבים; אבל להימנע מהכשילנו בפתח המערכה, בראשית צעדינו — זו, כמדומה, היתה חובתכם האנושית הראשונה...

— — — אם דאיתם תובה לעצמכם להכריז, כי אנו שבים למולדת התנ"כית „בזכות ולא בחסד”, היתם צדיקים לדאוג ולהוציא תיכף כל טעות מלב יריבנו גם בנוגע לתוקף ההכרזה, כהוסק ולא יעבור, וגם בנוגע לבנות החלטתכם — — — היתם צדיקים לעשות כך בתוקף הכרה המציאות האיתנה-הקשוחה, המתנסמת, במקום או במאוחר, התנסמות אכזרית בכל הנוהגים קלגת ראש כנגדה, וגם בתוקף „ההומניות והאצילות”, שהן מטילות חובה, כמדומה, גם עליכם — חובה לקצר ולהקל בכל שאפשר את דרך היוצאים למערכה על אמתם וצדקם ובנשק אמתם וצדקם וחובה למחד ולהוציא טעות מלב הרואים לעצמם זכות מורשה יחידה בשממה התנ"כית ההיסטורית, זו שלא ידעו עד היום לכבשה-להחיותה, ולהפכה לעופל מציאותי לאומי אטום, מחניק כל תקווה מצד מי שהוא. ידעתם היטב, טעות זו של יריבינו מביאה אותם לידי עינוי צפיה והתאכזרות מתוך צפיה, ובכל זאת ידעתם עד היום לא למנוע צפיה זו, אלא להגבירה עוד יותר; ידעתם עד היום לעמוד תמיד בכל תוסף השקידה והזריזות הקנאית לצד אלה מקרבנו, המתנכלים לתמוס ולחבל את זכויותינו המציאותיות במורדת, כאילו שמחתם למצוא בהתנכלותם הצדקה מוצלחת לכל מה שעשיתם ושאתם חושבים עוד לעשות — אבל שכנו למולדת מתוך הכרה

— — — ההבדל בין השאננים עד בוא הכרת המציאות האכזרית ובין החרדים לקול הכרה ההיסטורית-המורית הוא רק זה: הראשונים מסתירים ראשם כבת יענה עד בוא עליהם ההכרה ברעמו ומוראיו, והאחרונים עופים, גלוי עין וגלוי נשמה, את ההכרה מראש, בהיותו עוד במרחקי האופק. הזחרו, איפוא, בזכויות היסטוריות ומוסריות לנענים וסובלים, שראשיתן תמיד תביעת צדק ערטילאית, קול דברי הנשמעים בחסד או שלא בחסד, וסופן רעמים ומוראים והכרה מציאות אכזרית.

— — — הרגשתם פעם בחוש בכור חנו העקשני, „האורב להתפרץ בברכה עולמית או בהרס עולמי” — כוח זה אורב בעצם בכל גענה וסובל. הרגשתם בזכותנו לשוב אל המולדת התנ"כית, השוממה, מתוך „הכרה של מציאות עולמית-היסטורית אדירה” — ומה הם מתנכרים. מטומטמים-עלובים שבחובנו, אותם „סרסורים וספסרים ואורכי קוני יונקטורות”, שיוכלו להתליש בקרבכם את „הכרת ההכרה והחובה”? העברים הנרדפים והנענים הם שהביאו אתכם להכיר בכוחם המסתורי, להכיר בזכותם, „המבוססת על הכרה המציאות” לשוב למולדתם השוממה, וחובתכם היתה, איפוא, להחיש תמיד עזרה לתם ולא לשאננים, המתנכלים בחונם ולשם חונם לחמוס-לחבל זכותם וירושתם ההיסטורית — המלאתם, הניסיתם למלא תובה זו?

— — — כבודו הרם מזכיר: „ימי הצדק העולמי לא באו עוד, כל עם מתחמק מתגנב מהיושר, הוטא לחוכות הצדק, אפילו כלפי רבים מכניו, כשרק אין הכרת הכרה ומציאות אכזרית...” אבל מדוע אין הכרת הכרה ומציאות אכזרית? הלא גם רעמו ומוראיו של ההכרה העולמי מחקרבים, ובת היענה לא תינצל בהסתירה את ראשה... סכנה מלחמה חדשה, שכולם יראים מפניה ורוצים למנוע אותה בתוקף יראתם זו, מרחפת בכל זאת על כל כינוס ומועצה של חולשים על עמים וארצות — כי על תביעת הצדק של אותם „הבנים הרבים, שהוטאים כנגדם” נקרמו זה כבר עוד ובשר צפודים מעינויים, מכסים בקושי על אימות משטמה נוקר מתמכרסמת במסתרים עד לידי טירוף, עד לידי „תמות נפשי עם הפלשתים” זעם המסתכלים בדממה בתעלולי הפלשתים.

— — — וגורלנו קשור בגורל כל הניענים מאז, מימי התנ"ך, וגם כששבינו לבנות בצדק ובחירוף נפש את המולדת התנ"כית השוממה, המחכה לנו ורק לנו, האמנו והתחממנו באמונה זו על כל מה שעבר עלינו, כי בנין מיר לדתנו יהי מגדלור גם לאחים הסובלים בכל עם ועם וגם למדבאייהם, הגורמים לסבלות המחפירה, הלא-אנושית: יראו את מדינות משטמתנו האורבת, שהתיפרצה על ידי עבודת אחים חפשיית בברכה עולמית בטקום הרס עולמי,

מציאות י-עולמי, שבמחשפי-ההדרות הקודמים ראינוהו אך כתביעת צדק ערטילאית, זכבל ואת סבלנו ונלחמנו עליו גם אז מתוך אמונה עקשנית! תשובו, כולכם עוד תשובו, בוחז עם אחינו יריבנו הערבים, לתכיר בהכרת זה כמנו, והלואי שתשובה זו תהי ברצון ולא באונס, חלילה, כזמנה ויא לאחר זמנה, חלילה...

המוסר לרפוס
מ. ב. לובניק